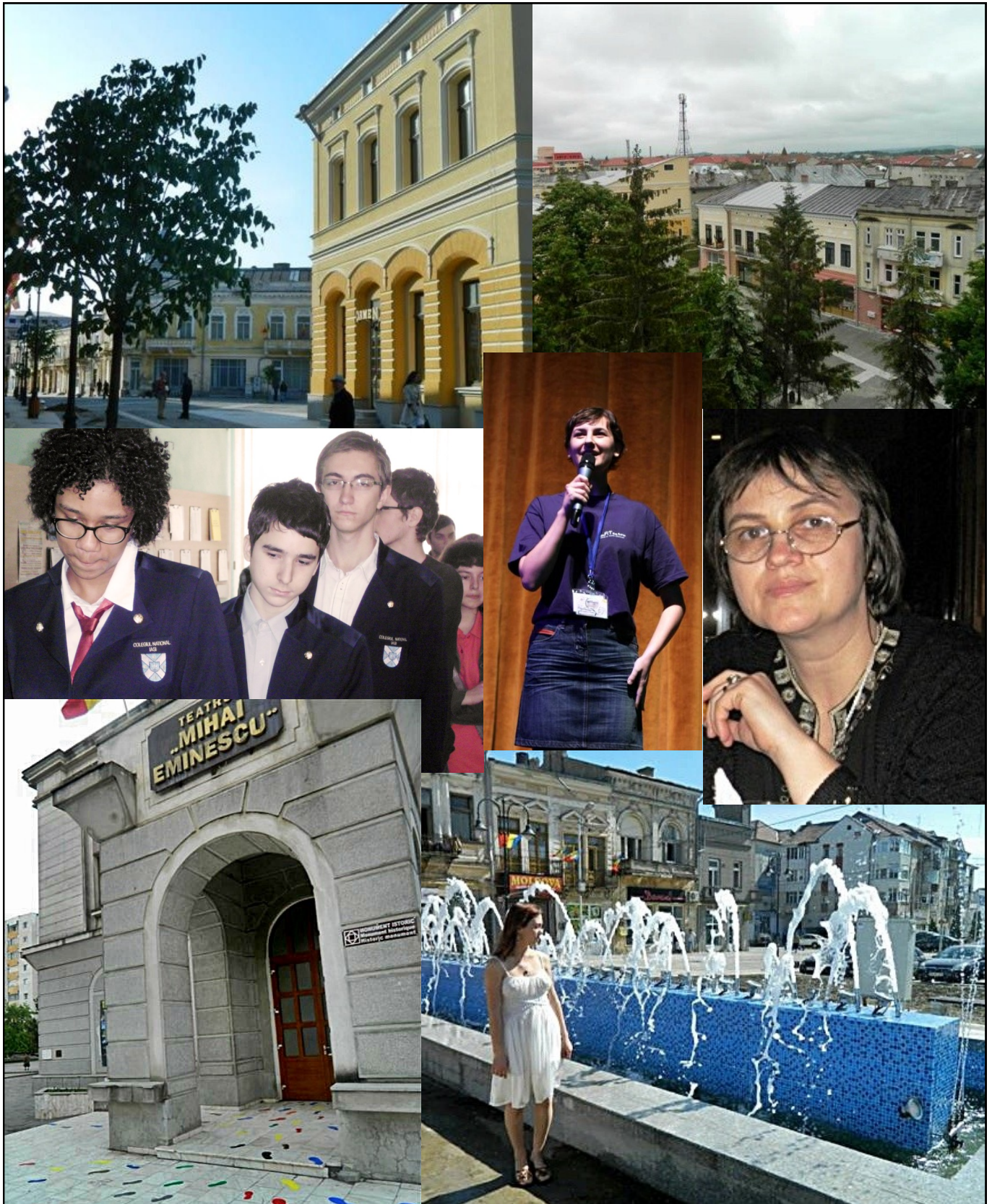

TINERI JURNALISTI fără frontiere

◆ Nr. 1 ◆ Mai 2012 ◆

„Radiografie” a învățământului românesc, în „anul de grație” 2012

*** interviu cu profesor
dr. Elena Agachi, consilier educativ
la Colegiul național
A.T. „Laurian” Botoșani**

- Cu ani în urmă, participam împreună cu un grup de adolescenți cu care făcusem echipă în pregătirea primei ediții a Festivalului „Heartrock” la un curs de leadership la Neptun. Atunci aflam pentru prima dată despre învățământul nonformal. Tot atunci descopeream, împreună cu adolescenții care nu erau deloc încântați de faptul că ajunseseră la mare și aveau cursuri opt ore pe zi (dimineața și după – amiaza!!!), cât de captivant e să înveți prin intermediul a tot felul de jocuri, unul mai creativ decât altul. În anul de grație 2012, în timpul anului școlar, ce mai înseamnă orele de școală? Sunt, cumva, un melanj între clasicismul de altădată și „școala altfel”?

- Nu pot vorbi decât de orele mele. În general, mă străduiesc să nu mă plictisesc la ore, prin urmare, să nu-i plictisesc nici pe copii. Desigur, am pentru o scurtă perioadă, sper, o responsabilitate în plus (aceea de consilier educativ) și, nefiind degrevată de vreo oră, acum am mai puțin timp să concep niște ore așa cum le-aș dori. Nu sunt pentru ore formale, nu-mi place să pierd timpul strigând catalogul, întrebând: ”Dragii copii, ce-ați avut de învățat pentru azi la română?” de parcă nu aș ști ce au avut...

Școala ”altfel” se poate face, dar nu cum s-a făcut în ”săptămâna altfel”; școala ”altfel” se poate cu elevi binecrescuți și treziți; pentru asta și părinții trebuie să-și dea concursul. Cea mai frumoasă carte nu e cea pe care ți-o cere Agachi la curs, ci aceea pe care mama sau tata te-au convins să o citești! În clasa a IX - a ne vin elevi care nici nu au auzit de ”cărțile copilăriei”...ce putem scoate din ei? Doar niște copii mai atenți, eventual. Un profesor, oricât ar fi de bun, nu poate suplini ceea ce e de datoria părinților.

- V-ați confruntat în ultimii ani cu fel și fel de reforme în învățământ, multe de-a dreptul năstrușnice. A fost și ceva bun în toate experimentele, sau ați fost doar niște cobai pe care nu i-a întrebat nimeni de sănătate?

- Nu-mi place să mă plâng, dar afirm cu tărie că e chiar interesant să te strecuri printre reforme și printre tot felul de ”șefii”. Așadar, reformele, dacă ești extrem de obedient, sunt, desigur, stupide, dar dacă îți urmezi obiectivul tău, acela de a fi alături de elevii tăi, indiferent ce, atunci nu te mai supără ”reforme”, ci propria ta neputință.

Elena Agachi

- Ce ar mai fi de făcut, în ideea unei oarece normalități, de care se simte nevoia în existența din ce în ce mai bulversantă a anilor postdecembriști?...

- Să ne facem toți, indiferent ce meserie avem, DATORIA! Asta e de făcut!

De pildă, gunoierul pe care îl întâlnesc în dreptul blocului meu, dimineața, când îmi plimb câinele... dacă duminică nu vine la serviciu, voi avea o duminică plină de coji de semințe și de pahare de plastic aruncate pe trotuar. Norocul meu e că el vine în fiecare zi și în fiecare zi o ia de la capăt, mai cu năduf, așa cum le stă bine românilor. Normalitatea ASTA E!

- Sunteți un profesor iubit de elevi, realmente apropiat. Eu am avut profesori care păstrau o distanță cât se poate de rigidă între ei și adolescenți, bariera era mai mult decât evidentă. Cât de mult s-a schimbat relația profesor – elev și care e trendul, pe mai departe? Am văzut numeroase fotografii cu actualii și foștii elevi veniți să vă colinde și am remarcat, nu o dată, căldura cu care îi tratați pe „dramiști”...

- ”Nu știu alții cum sunt, dar eu...”, eu sunt un vampir de energie! Ei mă alimentează cu energie și lor le datorez totul! Dacă ei păstrează amintiri bune, eu nu mai am nimic de comentat. Nu țin la notele mici, sunt excesiv de subiectivă, probabil de asta, însă aș dori să

Ore în livadă. Elena Agachi și elevii săi

știi ceva: pe niciun stat de plată nu se poate estima o sumă pe care eu personal aş putea să o primesc de la guvernul român pentru munca mea: munca mea, a noastră, a profesorilor care-și fac cu orice preț meseria asta, care sunt dotați pentru ea (pentru că sunt și în rândul profesorilor oameni care și-au greșit cariera!) nu se poate trece pe niciun stat de plata: satisfacția e enormă!

- Pentru că tot a venit vorba, știu că ați pus foarte mult suflet în tot ce înseamnă „Drama Club”. După mai bine de un deceniu de la înființarea trupei, gândesc că se poate detalia impactul actoriei asupra adolescenților... I-a schimbat? În ce mod? În altă ordine de idei, cum îi văd colegii lor pe tinerii artiști? Nu îi tratează ca pe „altă specie”, de neînțeles?

- Dramiștii sunt ciudați. Unii sunt elevi foarte buni, alții mai au și probleme, rebeli fiind prin natură. Eu îi încurajez pe toți și îi admir: mi-ar fi plăcut să fiu în pielea lor, indiferent de consecințe. Mulți dintre ei sunt studenți la actorie, chiar actori, alții sunt regizori de film sau de teatru. Sunt mândră de ei și de instructorii lor. Nu de puține ori, fac pe ”avocatul diavolului” și-i apăr în fața colegilor mai exigenți. Mi-o iau întotdeauna, cum se zice, dar FENOMENUL DRAMA CLUB continuă și asta e foarte important!

- Sunteți consilier educativ la Laurian, unde „gestionați”, într-o formulă mai degrabă „pro bono”, activitățile extrașcolare. Ce ar fi de schimbat în domeniu, pentru că lucrurile nu sunt tocmai pe făgașul normal?

- Eu am încercat să schimb câte ceva: sunt selectivă. De pildă, în fiecare zi ne vin 3-4 mailuri cu tot felul de invitații la concursuri sau activități, ca pe vremuri. Alegem, alegem cu riscul de a fi priviți destul de rău pe linie ierarhică. Nici dacă ești perfect obedient nu e un mare câștig: devii foarte vulnerabil. Personal, am ales calea internetului, am conceput un

blog al liceului, am făcut promovare. Continuu să aloc ore din viața mea acestui blog și nu e rău: ARACIP ne -a acordat un ”excelent” pentru activitatea pe bloguri, pentru faptul că menținem comunicarea cu elevii și foștii elevi pe site și pe bloguri. Suntem destul de puțini în țară, care fac asta, după câte știu. Orice se poate schimba! Doar nu trebuie să ne uităm mereu în pușculiță și să ne lamentăm de discrepanță. E minunat dacă noi ne simțim bine făcând un lucru, nu trebuie neapărat recunoscut sau nu trebuie să muncim cu gândul la recunoaștere...

- Ce e de schimbat și la „făgașul” pe care merge tânăra generație actualmente?

- Mentalitatea! Și ea începe de la părinți! Când părinții vor fi prietenii copiilor lor, totul va fi minunat!

- Care ar fi formula optimă pentru un „bacalaureat curat”, că tot se apropie?

- Generația mea nu a copiat! Nici nu ne-am pus problema! Asta trebuie să se întâmple: să nu se poată copia nici la bac, nici la facultate! De ce să învățăm să furăm de la 18 ani, poate chiar mai devreme? De ce să vrem să învățăm asta?

- Ce calități credeți că ar trebui să aibă un om care să conducă destinele învățământului în România? Mă uit și mă crucesc când mă intersectez pe site-urile de știri sau pe la televiziuni cu scandalurile ce țin cap de aș în ultima perioadă (și nu numai!!!) atunci când vine vorba de nominalizări de miniștri. Chiar nu avem în România oameni care să fie capabili, pe de-o parte și care să nu poată fi contestați de nimeni, pe de altă parte?

- Să fie TREZIT! Dar, ca să ajungi ministru, nu trebuie, acum, decât relații! Din păcate valoarea nu e la mare căutare în România.

- Fiica dumneavoastră e studentă la Bruxelles și

mai știu că mulți alți tineri din Botoșani studiază în străinătate. De ce? Nu ați avut încredere în sistemul de învățământ superior din România? Sau v-ați gândit la ce se întâmplă când termină facultatea un tânăr pe plaiurile mioritice...

- Facem enorme sacrificii, ca familie, să o putem ține la studii acolo. Evident, nu pot avea încredere într-un sistem cvasi-terminat.

Când vin la mine foștii mei elevi, la Crăciun, fac un sondaj...Aproape toți spun că își plătesc

examele! Eu nu am plătit niciun examen pentru fata mea. Niciunul. Ce notă a luat, aceea a fost. Și nici acum nu plătesc decât taxa anuală de acolo. Atât. Și mi se pare corect.

- Vă mulțumesc.

Interviu realizat de Carmen MORARU

„Nu trebuie să dai neapărat la Facultatea de teatru ca să iubești teatrul, cum nu trebuie neapărat să fii un actor bun ca să poți fi un spectator bun”

* marginalii la cea de-a IV-a ediție a Festivalului AmfiTeatru, organizată la Botoșani, la Teatrul „Mihai Eminescu”

În timpul Festivalului AmfiTeatru, un domn coordonator al unei trupe din afara Botoșaniului mă întreabă aproape uimit: "Ce se întâmplă aici la Botoșani, de aveți atât de mulți tineri talentați și dornici de teatru?!" iar eu, înțelegând că dumnealui vrea să ne facă un compliment, am zâmbit și am tăcut. Dar întrebarea era pe bune...

De ce tocmai noi, câțiva puștani care au descoperit teatrul ca pe a 8-a minune a lumii, ne-am găsit să ne "închăimăm" cu instituții publice respectabile, să convingem oamenii mari (adulții) că merită să investească într-un festival de teatru și, mai presus de toate, să ne asumăm responsabilitatea pentru organizarea unui astfel de festival? Nu cred că e "nebunia vârstei" ceea ce simțim noi - pentru că am văzut și oameni maturi, sănătoși și trecuți de prima tinerețe care fac astfel de lucruri - și nici nu cred că e un soi de teribilism juvenil - deși sună foarte bine, în forul tău interior, cuvântul "organizator" când i-l spui orgoliului tău personal... E mai degrabă vorba de o dorință de a împărtăși celorlalți ceea ce simțim noi, și cum nu prea putem face asta prin cuvinte, am ales să ne exteriorizăm pasiunea pentru teatru prin spectacole și prin acest festival.

Teatrul pentru adolescenți e o chestie foarte "mișto" - și mă adresez tuturor când spun asta. Nu pentru că ești pe scenă și te vede toată lumea, pentru că oricum în clipa aceea emoțiile sunt înfricoșătoare, nu pentru că apoi te recunosc colegii prin liceu și, în niciun caz pentru aplauzele de la final (bine, și acelea sunt frumoase...), ci pentru că e ca o vizită la psiholog, unde tu însuși ești propriul tău psiholog și propriul tău pacient și ai ocazia să te descoperi așa cum nu ai fi făcut-o niciodată rezolvând temele la matematică. Și îți trebuie doar o fracțiune de secundă să îți dai seama de asta! E ceva ce nu se poate explica, pentru că e o experiență intimă și depinde doar de tine dacă o percepi așa, sau pur și simplu ca pe "altceva de făcut decât temele la matematică".

Sabina Bălan

Apoi vine și latura asta socială... Mergând la festivaluri de teatru, întâlnești tineri ca tine de peste tot din țară, care nu numai că au aceeași pasiune pentru teatru, dar de cele mai multe ori avem ocazia să ne-o manifestăm împreună și, bineînțeles, asta ne leagă și ne face să învățăm și mai mult unii de la ceilalți. Ca să nu mai vorbim de oamenii frumoși care vin acolo special pentru noi să ne vorbească, să facă workshop-uri de teatru / dramaturgie / coregrafie și să ne dea câte puțin din bagajul lor... Un exemplu minunat de astfel de festival este cel de la Alexandria, Teleorman, care se organizează în fiecare vară - Ideo Ideis, și ca el mai sunt multe, în multe orașe ale țării, care ajută tinerii să se întâlnească și să aibă cele mai plăcute revelații prilejuite de teatru.

Spre asta am vrut să ne îndreptăm și noi cu festivalul AmFiTeatru. Un pretext pentru adolescenții orașului Botoșani, în primul rând, de a vedea teatru jucat de cei ca ei, de a face cunoștință și de a învăța unii de la ceilalți. Un cadru în care tinerii din orice oraș al țării să poată cunoaște Botoșaniul și pe noi, cei pasionați de teatru, care locuim în el. Nu cred că asta ne face mai speciali, vizavi de restul copiilor din alte locuri sau care nu au descoperit încă plăcerea pentru această formă de artă - apropo de întrebarea de la care am plecat, dar cred că atunci când îți dorești să faci ceva și chiar ACȚIONEZI, poți să faci totul să pară mai ușor! În final, impactul educativ e mult mai mare decât își închipuie unii, și, chiar dacă efectele nu se vad neapărat pe termen scurt, astfel de experiențe sunt aur curat pentru viitorul nostru (o spun din proprie experiență). Nu trebuie să dai neapărat la facultatea de

teatru ca să iubești teatrul, cum nu trebuie neapărat să fii un actor bun ca să poți fi un spectator bun - și asta, uneori, ajunge să fie mai important.

Revenind la ediția aceasta a festivalului AmFiTeatru pe care, noi, Atelierul de teatru, l-am organizat împreună cu Asociația AmFiTeatru 2006, Teatrul "Mihai Eminescu" Botoșani, Primăria și Inspectoratul Școlar Județean Botoșani, nu putem spune că am resimțit foarte tare stresul și greul, pentru că am făcut totul cu entuziasm (un entuziasm care ne-a mirat până și pe noi...), ideile au curs gărlă, de la lipirea pașilor colorați în fața teatrului - ca, trecătorii, atunci când merg cu privirea în asfalt, să fie ghidați spre teatru, până la standul cu limonadă din holul teatrului și trocul cu lucruri drăgălașe. Nici nu mai știm care, când a venit cu ideea, ne-am mobilizat împreună cu voluntarii - niște copii foarte drăguți din liceul nostru care ne ascultau (uimitor!) și am început să alergăm. Totul semăna cu o joacă de copil, pentru că ne dădeam seama că facem niște lucruri mari, dar le făceam în stilul nostru, cu riscurile asumate... și la sfârșit... a ieșit! Cam așa a fost și mesajul pe care am vrut noi să-l transmitem: că nu trebuie neapărat atâta seriozitate, pretențiozitate și sentențiozitate, care oricum nu se prea potrivesc vârstei noastre, ca să faci ceva cu adevărat frumos și util. Și le mulțumim tuturor celor care au înțeles asta!

Sabina Balan,

Colegiul național „Mihai Eminescu” Botoșani

„Vorbesc foarte mult pentru că pot și nu mă oprește nimeni”!

* afirmația extrem de hotărâtă aparține unui tânăr orator ieșean *

Recent, la Colegiul Național Mihai Eminescu Botoșani a fost susținută etapa finală a Concursului național de argumentare oratorică ”Nicolae Iorga”, ediția a II-a. Această fază a avut două secțiuni — în limba română și în limba engleză — unde au participat elevi atât de gimnaziu cât și de liceu cu abilități de redactare și susținere a unui discurs argumentativ atât din liceele botoșănene cât și din Iași, Buzău și Rădăuți -Suceava.

Juriul concursului a fost alcătuit din trei membri: profesor Zaharia Ciprian (președinte al Asociației Române de Dezbatere, Oratorie și Retorică), profesor Zaharia Carmen și profesor Rusu Pavel.

Premiile I la secțiunea română au fost câștigate de Șotropa Alexandru de la Colegiul Național A. T. Laurian Botoșani și de Niță Alina Claudia de la Colegiul Național ”Bogdan Petriceicu Hașdeu” Buzău. Premiile II au fost obținute de Trișcă-Vicol Adelina de la Colegiul Național Mihai Eminescu Botoșani și de Mayaya Caroline, elevă la Colegiul Național Iași. Premiile III au fost câștigate de Naconecini Tudor de la Colegiul Național Iași și de Maria Derevlean de la Colegiul Național ”Eudoxiu Hurmuzachi” Rădăuți, Suceava. Eșanu Alexandru, Podariu Ana Maria și Ciotău Mădălina primind mențiuni.

La secțiunea de limbă engleză Afloarei Daniela a câștigat premiul I, Urigiuc Cristian—premiul al II-lea, Surdu Otilia —premiul al III-lea, iar Mighiu Claudia a obținut mențiune.

Temele ce au suscit argumentații aprinse au avut în centrul lor de greutate enunțuri de genul: media la bacalaureat nu ar trebui să conteze la facultate; societatea actuală are prea multe modele negative; reintroducerea examenului de admitere la facultate este justificată în România; este justificat ca tradiția familiară să primeze în urmarea meseriei copiilor;

Mayaya Caroline, Eșanu Alexandru și Naconecini Tudor — Colegiul Național Iași

competiția este superioară cooperării în obținerea performanței; concursurile de frumusețe sunt justificate; un singur om poate schimba mentalitatea unui grup

În public a fost prezent și avocatul Consiliului Județean al Elevilor, Cercel Cristian.

”Acest concurs urmărește cultivarea gândirii critice la elevi și autonomia de opinie, interesul pentru dezvoltarea competenței de redactare și susținere publică de discurs argumentativ eficient”, susține un membru al echipei de proiect.

Naconecini Tudor, elev în clasa a IX-a al Colegiului Național Iași, este de părere că ”ar trebui introduse ore de dezbatere în școli deoarece lumea NU știe să vorbească! Există prea mulți elevi care sunt prea shy (timizi) ca să se exprime, crezând că se vor face de râs și că părerea lor nu contează. Acesta este un lucru trist, deoarece orice om trebuie să aibă o opinie despre orice lucru care se întâmplă în jurul său”.

Dezbaterile au un rol important în viața adolescenților deoarece ”te ajută să îți alcătuești discursul, să înveți ce ton trebuie să folosești în anumite situații, păstrându-ți calmul și emoțiile ascunse în fața unui auditoriu”- afirmă Ana Maria

Podariu, elevă a Colegiului Național Mihai Eminescu, Botoșani. ”Sunt unul dintre acei oameni care vorbesc foarte mult deoarece eu pot și nu mă oprește nimeni”, declamă, la rândul lui, Tudor Naconecini.

Articol realizat de Roxana Ungureanu și Mădălina-Ionela Zămosteanu, Colegiul Național Mihai Eminescu, Botoșani

Frânturi din lumea reală

Confesiunile unei adolescente

Mă numesc Roxana Mădălina Prilipcianu și sunt elevă în clasa a X-a H la Colegiul național A.T. „Laurian”. Locuiesc în Centrul vechi al orașului de când aveam 8 ani. În primii ani am stat cu părinții la bloc, în Parcul Tineretului, apoi ne-am mutat la bunici.

Ne-a fost destul de greu în spațiul în care stăm acum. Pereții nu erau delimitați, nu era apă, nu aveam sobă... Părinții s-au ocupat de toate și acum putem vorbi de un spațiu „locuibil”. Mai am un frate de 9 ani – Florentin George și o surioară de 3 ani – Ana Denisa.

E destul de complicat să trăiești în Centrul vechi. Sunt mulți de altă etnie, ce au grupul lor, muzica lor, limba pe care nu o înțeleg... Mai vorbesc cu două fete de 12 și de 14 ani din vecini, Mihaela și Rebeca. Ieșim prin centru, mergem cu bicicletele... Mai am și o prietenă de 21 de ani, Mariana, cu care îmi place să merg în Parcul „Mihai Eminescu”.

Acum „Centrul” arată altfel... Am „trăit” Zilele orașului” din balconul vecinilor. Priveliștea era frumoasă. Lume multă, lumini, se vedeau și artiștii... Jos totul era diferit. Zgomot, aglomerație, fum, mizerie...

Pentru mulți dintre cei de vârsta mea, calculatorul înseamnă foarte mult, numai că în cazul nostru, e o „piesă de mobilier” care lipsește din casă. Am avut unul, dar a ajuns la amanet, din cauza greutăților financiare cu care se confruntă părinții. Nu e cine știe ce problemă, așa am ajuns să stau mai mult la bibliotecă. Am permis de la 11 ani. Caut și cărți pentru școală, dar și cele în care se descrie viața reală, din care am ce învăța.

Calculator am la școală și la o mătușă, la o adică, numai că nu-l consider o necesitate. Se poate trăi și fără Facebook și Messenger. Cel mai bine e să vorbești cu o persoană din viața reală, pentru că nu știi ce ascunde cineva pe Facebook.

Poate nu e o tentație așa de mare și fiindcă am probleme de vedere. Vara trecută am trecut prin trei operații în interval de două săptămâni, mai întâi pentru miopie și apoi pentru strabism, iar la 18 ani mă așteaptă alte intervenții. Nu mi-e frică, m-am obișnuit.

Mult timp, 6 - 7 ore pe zi, sunt la școală. Anul trecut am terminat clasa cu media 8,45, iar acum vreau să dau examene pentru ECDL (permis european de conducere a computerului) și DELF, ce se acordă pentru cunoștințe avansate de limbă franceză. Visez să fac Facultatea de litere în Franța, la Paris sau Bordeaux. Profesoara Gabriela Mangâr îmi e dirigintă,

a călătorit și vorbește deschis cu noi. Am învățat la școală despre locurile unde îmi doresc să ajung. Îmi plac peisajele, felul în care se poartă oamenii. Părinții îmi respectă deciziile, singurul lucru pe care mi-l cer fiind să învăț.

Lipsa posibilităților financiare nu mă împiedică să visez. Mai degrabă mă învăț să lupt pentru viitor. Cei care au totul pe tavă nu luptă și poate că și părinții lor ar trebui să fie mai exigenți. Studiile mele în Franța par o utopie, dar am de gând să muncesc o perioadă, pentru a câștiga bani cu care să-mi plătesc cursurile și să continui să muncesc și în timpul facultății. Mulți elevi fac asta.

Frecvent, mi se spune că m-am maturizat înainte de vreme. Dar sunt și clipe când mă simt ca la 9 - 10 ani. Sar coarda, joc „ața”, „ascunsă”... Dar când e vorba de lucruri serioase, se schimbă totul...

*Roxana Mădălina Prilipcianu,
Colegiul național A.T. „Laurian”*

Roxana Mădălina Prilipcianu în Centrul Vechi al Botoșanilor

Deviza dansatorilor de la Colegiul Economic „Octav Onicescu”: „Toți pentru unul, unul pentru toți!”

Ansamblul „Hermes” a prins viață în anul 2004, o dată cu a doua ediție a Festivalului „Dorule, floare de rouă” – eveniment gândit ca un concurs județean de dans și interpretare a cântecului popular moldovenesc.

Inițiatorul ansamblului este profesorul Sebastian Mihalache, care a fost și coordonatorul grupului de dansatori până în 2010. Atunci a fost înlocuit de profesorul Alin Tomiță, ce colaborează cu Ionel Petrișoru - apreciat instructor coregraf pe plan județean și național.

Ansamblul „Hermes” a câștigat trofeul Festivalului „Dorule, floare de rouă” în anii 2004, 2006, 2007, 2008, 2009, 2011, 2012, iar în anii 2005 și 2010 a fost recompensat cu premiul I. Dansatorii de la Colegiul Economic Botoșani au urcat și pe scena unor competiții naționale: „Marea Unire” - Alba Iulia, 2007; „După datina străbună” - Cumpăna, județul Constanța, 2007, Festivalul internațional „Flori de pe Arieș” - Câmpia Turzii, 2008; Festivalul regional „Cântă buciurm pe Ceahlău” - Piatra Neamț 2011”, ei fiind prezenți și la numeroase activități culturale locale, precum și la televiziune („Favorit”, februarie - 2008) și la radio.

Din ansamblu fac parte elevii ai Colegiului Economic „Octav Onicescu” Botoșani, iubitori de

tradiție, cântec și dans popular. În fiecare an, elevii claselor terminale predau ștafeta noilor - veniți în ansamblu, cu părere de rău, dar și cu speranța că vor duce mai departe tradiția.

Până în 2008, ținutele pentru dansatori au fost „împrumutate”, stare de fapt ce s-a schimbat în bine acum patru ani, când s-au cumpărat costume populare de la Târgu Neamț. Din fonduri proprii s-a rezolvat și problema ținutelor pentru obiceiurile de iarnă, ceea ce face ca liceul nostru să fie singurul din județ care are costumația pregătită pentru orice moment al anului.

Ne păstrăm „în top” cu repetiții de trei ori pe săptămână, în jur de 2 ore/zi. Pe scenă emoțiile sunt mari, atât pentru cei care dansează pentru prima dată, cât și pentru cei ce suntem aproape „pensionari”. Emoțiile sunt depășite doar la final, când publicul ne recompensează cu aplauze. Bucuria e însoțită de urale, dar și de lacrimi de bucurie și de tradiționala ieșire „de după” spectacol, ce are farmec doar „împreună”.

Toate aceste reușite se datorează atât nouă cât și profesorilor coordonatori; Sebastian Mihalache, Alin Tomiță, instructorului Ionel Petrișoru și, nu în ultimul rând, fostului director al Colegiului - Ioan Huțanu, actualului director - Cristina Zamciuc și directorului - adjunct - Marcela Bența.

Am scris acest „remember” cu lacrimi în ochi și cu părere de rău că nu vom mai face parte din acest minunat ansamblu de care ne-am atașat și care pentru noi a fost ca o a doua familie.

Pentru a încheia într-o notă optimistă, amintim deviza ansamblului: ”Toți pentru unul și unul pentru toți!”

Lavinia Rotaru și Ioana Baltariu, clasa a XII - a A, Colegiul economic „Octav Onicescu” Botoșani

Povestea lui Bolto

A trăit în curtea unui om oarecare, a fost un câine bebeluș, apoi adolescent, apoi matur și în final un câine bătrân și neputincios. Într-o zi a fost adus să moară la adăpostul public, nu mai folosea la nimic! Așa a ajuns Bolto un câine abandonat, lăsat să-și care singur în spate bătrânețea, o boala ce aproape-l paralizase, un corp acoperit de bube, din lipsa hrănilor pentru care nu mai avea putere să lupte și nici dinți să o mestece. După zile și zile în care în ochii triști și goi se oglindeau atâția câini venind și plecând înspre curcubeu, i s-a dat, neașteptat, să cunoască și un alt stil de viață. Pe profilul făcut de Asociația Ador pe Facebook au fost afișate niște poze cu el, iar acestea au fost văzute de o familie din Germania care s-a hotărât să-l adopte. Nu acceptau ca un câine atât de bătrân să-

și sfârșească viața atât de trist și lipsit de dragoste. Această familie avea deja o cățelușă la fel de în vârstă, cu care, de altfel, câinele nostru s-a și împrietenit. În cazul în care uitase cum e să fie iubit de cei din jur, să aibă un cămin doar al său, aceștia i-au amintit. Bolto este acum plimbat zilnic pe malul mării, i se face fizioterapie și este, de altfel, un bătrân câine fericit. Dintr-un animal lăsat să moară într-un adăpost, s-a transformat într-un câine ce are stăpâni ce-l iubesc și care au grijă de el.

*Alina Șincu,
Voluntar ADOR*

Tinerii, o energie ce trebuie folosită

Interviu cu Andrei BALÎNSCHI,
președinte al Asociației Internaționale a Business-ului Mic și Mijlociu “Small Euro Business”, de asemenea dr., profesor la Facultatea de Economie a Universității de Stat “Alec Russo” din Bălți, Republica Moldova.

- Sunteți apropiat tinerilor bălțeni: cum îi caracterizați?

- Sociabili, dinamici, motivați de dorința de a contribui la bunăstarea municipiului nostru. Voluntarii asociației pe care o conduc în cadrul proiectului internațional „Voluntari fără frontiere” sunt o vie dovadă a celor spuse. Ei s-au integrat într-un grup unit, o adevărată echipă formată din tineri din diferite medii sociale, dornici de a lucra cu toții pentru binele orașului.

- Care sunt atuurile persoanelor tinere?

- În primul rând că sunt tinere. Au mai multe resurse fizice și psihice, nu vin din spate cu clișee și nereușite, sunt mult mai deschiși spre a învăța, mult mai flexibili, mai dornici pentru schimbare, pentru alte experiențe. Principalul este că nu au încă obligații familiale care să-i împiedice să călătorească sau să lucreze peste program. Știu să utilizeze mult mai ușor ultimele tehnologii, sunt mult mai deschiși spre diverse provocări, mai spontani, ambițioși și curajoși.

- Tinerii voluntari au conștiința evoluției lor în plan moral, spiritual?

- Problema este că ei trebuie îndrumați. Sunt o energie pe care nu putem să n-o folosim. Tinerii aduc în viața comunității noastre cel puțin două virtuți. Prima: esențial este că sunt entuziaști. Altfel ascuți un om care-ți vorbește cu pasiune despre ceea ce crede el și cu totul altceva este să te confrunți cu un mesaj prefabricat... În al doilea rând, și cel mai important însă, e faptul că tinerii nu sunt viciați ideologic: lipsiți de interes de bani sau de putere, ei au convingeri sincere cu referință la orice, ceea ce-i face mai credibili decât oamenii trecuți prin viață. Ei vorbesc și fac ceea ce cred! Deci, un tânăr are curățenie și entuziasm. Acestea sunt virtuțile pe care trebuie să le

Andrei BALÎNSCHI

folosim mai des și din care să ne inspirăm în viața socială.

- Cum recunoașteți un tânăr care are potențial de lider?

- Eu nu cred în potențial, cred în rezultate. Asta se traduce pentru mine prin faptul că un tânăr poate conduce oamenii. Punct. Din momentul în care organizează sau inspiră, transmite un mesaj sau provoacă o dezbatere într-un grup și reușește să-i determine pe ceilalți să-l asculte, din acel moment el e lider. Lider ești sau nu ești! Consider că acei care au făcut voluntariat sunt poate puțin mai realiști și au câteva noțiuni în plus față de ceilalți.

Voluntari
din Universitatea de stat
Alecu Russo din Balti

Eu însămi mi-am început activitatea ca Project Manager în cadrul unui ONG (Organizația Obștească republicană "Marketing Plus") la vârsta de 45 ani, iar în activități economice m-am încadrat la vârsta de 23 de ani. Și pot spune cu certitudine că mi-a fost mai mult decât util pentru că inevitabil m-am lovit de situații de care în alte condiții nu m-aș fi lovit și nu aș fi știut să le găsesc rezolvare.

- Care sunt lipsurile pe care le are tineretul din ziua de azi?

- Tineretul din ziua de azi are, după părerea mea, prea multe. Avem atâtea de care ne putem bucura, dar nu suntem mulțumiți! Eu înțeleg că le-ar trebui alte locuri în care ei să-și petreacă timpul, nu doar în baruri, discoteci și pe Facebook, dar să fim serioși, și în momentul de față sunt destule biblioteci, parcuri, săli de sport etc. Oricum, și dacă s-ar face alte lucruri pentru ei, tot n-ar fi mulțumiți, deoarece își doresc mereu mai mult. Eu vreau ca tineretul din ziua de azi să se bucure pentru ce și cât are, să-și dorească alte lucruri care să-i satisfacă în viitor.

- Nu vă pare că municipiul Bălți, ca și multe alte localități din Republică, tinde să devină un oraș îmbătrânit? Foarte puțini tineri după ce termină studiile superioare rămân acasă... Mă refer aici la cele trei fiice ale mele, dar și la cei doi feciori ai Dvs., care actualmente se află peste hotare. Care este viitorul de poimăine al orașului și credeți că se mai

poate face ceva pentru ca tinerii să se întoarcă în Bălți?

- Într-adevăr, sunt mulți tineri ce nu se mai întorc și revin doar în week-end-uri sau în vacanțe pentru a-și vizita familiile. Administrația locală nu cred că poate face prea multe în acest sens, dar cred că ar putea dezvoltă și aplica politici de atragere și menținere a investitorilor în turism, dar în municipiu această ramură practic lipsește. Actualmente pot fi menționate doar companiile multinaționale de telefonie mobilă, care oferă tinerilor un mediu competitiv, job-uri cu salarizări decente. Există însă și acea categorie de tineri interesați strict de dezvoltarea comunității noastre: vor să-și ducă existența într-un oraș frumos, curat, într-un oraș turistic, competitiv, în care să se poată trăi decent, împreună cu concitadinii noștri. Nu știm ce ne rezervă viitorul, dar el depinde de entuziasmul, harul și priceperea tinerilor.

Interviu realizat de
Maria POPA

În căutarea unui cotlon al fericirii

În Republica Moldova, rolul de asistent personal al copiilor și tinerilor cu dizabilități e preluat de părinți. După numeroase proiecte sau ajutoare viața lor nu se schimbă prea mult, adolescenții fiind sortiți să accepte această stare de lucruri. Acești oameni sunt încă în așteptarea unor condiții mai bune, pentru a se bucura de toate drepturile și plăcerile pe care le poate oferi viața.

Acestea mi-au fost gândurile când am deschis poarta spre curtea tristeții, curtea unde mă aștepta Daniel, un băiat de aproape 14 ani. Credeam ca voi vedea același copil de acum șapte ani, micuț, tăcut, care zâmbește mereu la vederea unui oaspete, dar de această dată m-a întâmpinat un flăcău frumos și foarte sociabil. Odată ce a început să vorbească, îmi povestește despre tot ce a făcut o zi întreagă, deși n-ar fi prea multe de descris...

Daniel Mocan suferă de o boală grea, ce nu-i va permite să cunoască vreodată cum e să mergi de unul singur. Această nenorocire a fost provocată încă la naștere, din cauze până acum necunoscute. Au încercat părinții să-l ducă pe la clinici, dar fără rost. Nici măcar tratamentul din România nu a avut mari efecte. S-au resemnat părinții, s-a resemnat Daniel și se obișnuiește cu gândul că toate plimbările le va împărtăși cu scaunul pe rotile.

Problema cea mai mare a lui Daniel este: cum să meargă la școală? Deși școala este principalul mediu de socializare și are un rol important în facilitarea integrării în viața comunitară, Daniel stă acasă. Toate nevoile, deprinderile, aptitudinile și calitățile de care are nevoie le preia de la părinți și bunici. Dificultatea acestei probleme nu constă doar în faptul că nimeni nu e pregătit să se ocupe de un singur copil, dar și că el nu se imaginează la școală. Stând în scaunul cu rotile, nu știe cum ar arăta lângă alți copii, care pe lângă toate s-ar mai și juca în pauză...

Când vine vorba de copiii cu dizabilități, este foarte importantă colaborarea specialiștilor din domeniul educației speciale și a O.N.G.-urilor cu specific cu colegii din învățământul obișnuit, dar și cu copiii. În acest sens Daniel este un copil activ, reușind să fie un mare ajutor pentru deschiderea centrului

pentru copii „Ungherașul fericirii” din satul Cenușa. Acest centru a activat doar trei ani, timp în care a reușit să aducă bucurii multora.

Cu ceva timp în urmă, Daniel a fost imaginea unui alt centru din orașul Florești, unde a apărut pe mai multe afișe și postere pentru străneri de donații. A cucerit cu siguranță prin zâmbetul său natural, în colțul gurii și maniera de a poza în fața camerei. Deși și-a adus aportul la existența acestui centru, acum nu poate merge nici acolo. Nu are cu ce ajunge și nici nimeni nu își ia obligația să-l ajute. Tot ce a obținut Daniel este o frumoasă amintire. Privește cu mândrie la pozele recente și înțelege importanța eforturilor sale.

Am aflat că este un mare fan al calculatorului și a jocurilor online. Bine că are unul acasă, că altminteri nu mai avea ce să facă zile întregi. Poate că acesta i-o fi și talentul, pentru că uneori se descurcă la calculator mai bine decât sora lui. Mulți sunt de părere că acei copii ce au dizabilități nu pot avea niciun rol în societate. În realitate, aceste persoane - mai presus de toate - sunt Oameni ca noi toți, iar mulți dintre ei chiar au dovedit abilități ieșite din comun, chiar pentru persoanele valide. Cine și-ar permite vreodată să-l numească handicapat pe Stephen Hawking, unul dintre cei mai mari astrofizicieni ai lumii, comparat adesea cu genii ca Isaac Newton sau Albert Einstein? Faptul că suferă de scleroză amiotrofică-laterală nu l-a împiedicat pe Stephen Hawking să studieze la Oxford și Cambridge, să dezvolte o spectaculoasă teorie asupra Universului, să publice o carte (A Brief History of Time) tradusă în 33 de limbi și vândută în 9 milioane de exemplare și să obțină titlul de Lucasian Professor of Mathematics, titlu pe care l-a mai obținut doar Isaac Newton.

Păcat! Casa mare construită de părinți e, de multe ori, pustie. Părinții la muncă, sora la universitate și doar bunicile se perindă în preajma lui. Am tras o privire prin camera sa. Nu e deloc sumbră, cum și-ar imagina unii, ci din contra, plină de lucruri distractive și colorate. Iar în centrul acestora, desigur, calculatorul. Mă gândeam totuși, cât de inutile pot fi pentru Daniel aceste lucruri, deoarece cel mai mare vis al lui este să poată învăța unde își face studiile în

prezent și sora mai mare, Veronica.

Un gând bun, un sfat adresat la nevoie are uneori un efect neașteptat de bun. O privire necondiționat pozitivă, înțelegerea și căldura sunt trei elemente la îndemâna oricui, care pot ajuta la nevoie un prieten, un copil cu probleme cu adevărat grave, o

cunoștință care se află în impas. Ce pot să fac eu, pe lângă faptul că i-am fost alături câteva clipe? Îl sărut și îi spun: Voi mai veni!

Natalia Tocarciuc

*Studentă la Facultatea de Filologie,
specialitatea Jurnalism*

Povești, basme, nuvele și balade, „răsfoite” într-un concurs literar

Nu e un secret că elevii școlilor noastre sunt preocupați mai mult de navigatul pe Internet și de cititul diverselor site-uri, iar singurele cărți pe care le mai răsfoiesc, din necesitate, sunt manualele școlare. Ministerul Culturii și Ministerul Educației din Republica Moldova, în colaborare cu Biblioteca Națională pentru Copii „Ion Creangă”, Direcțiile de Învățământ, Tineret și Sport, Secțiile de Cultură și bibliotecile publice din teritoriu și-au propus să stimuleze tinerii spre lectură și dezvoltare intelectuală prin intermediul Concursului Literar Internațional „La Izvoarele Înțelepciunii”. El a fost inițiat în anul 1992 de Biblioteca Națională pentru Copii “Ion Creangă” din Chișinău, în parteneriat cu bibliotecile publice din România.

Diverse personalități culturale devin, în fiecare an, temele specifice ale concursului, precum Dimitrie Cantemir, Ștefan cel Mare, Hans Christian Andersen, George Topîrceanu, Ion Druță, B. P. Hașdeu, Grigore Vieru, Nichita Stănescu. În acest an concursul, ajuns la cea de-a XXII-a ediție, pune în valoare personalitatea și opera scriitorului Spiridon Vangheli. Competiția literară s-a desfășurat între elevii claselor III-V în școli și licee, apoi a urmat etapa la nivel de localități, la 19 mai, în Chișinău, având loc finala concursului.

La Bălți, etapa municipală s-a desfășurat la 25 aprilie în incinta Filialei pentru Copii “Ion Creangă” a Bibliotecii Municipale “Eugeniu Coșeriu”. În concurs s-au înscris 31 de elevi, ce au fost supuși la trei probe în care au fost răsfoite toate poveștile, basmele, nuvelele și baladele scriitorului. Împreună cu publicul, a fost descoperit farmecul copilăriei și peripețiilor celui mai iubit personaj al copiilor – Guguță. Toți copiii au demonstrat cunoștințe temeinice ale operei lui Spiridon Vangheli (“Guguță și prietenii săi”, ”Copii în cătușele Siberiei”, “Tatăl lui Guguță când era mic”, “Pantalonii-Țara Năstrușnicilor”, “Candela lui Ștefan cel mare” etc.), iar cel mai instruit participant s-a dovedit a fi Sergiu Nica de la Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”. Pe locul II s-au plasat Sorin Cenușă de la Liceul Teoretic „B. P. Hașdeu” și Alina Tarlapan de la Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”. Locul trei a fost

Ioana Popa

ocupat de Mădălina Stanțieru de la Școala primară nr. 21 “Spiridon Vangheli”.

Doamna Ada Tica, membră a juriului și profesoară de limba și literatura română de la Liceul teoretic “Al I. Cuza”, a comentat concursul subliniind că toți participanții au fost activi, au demonstrat dragoste de lectură, iar simplitatea operei lui Spiridon Vangheli fascinează și oferă copiilor lecții de viață extraordinare. Învingătorii au menționat că a fost un concurs greu, că fiecare probă avea mai multe semnificații pe care le puteai găsi doar în urma unei lecturi profunde și unei analize repetate. În fapt, fiecare concurent a dat dovadă de curaj când s-a avântat în acest concurs al cunoștințelor, folosindu-se inteligent de acest izvor nesecat al Înțelepciunii – cartea scriitorului Spiridon Vangheli.

Ioana POPA,

Liceul teoretic “Mihai Eminescu” Bălți

Ziua Tricolorului, ziua sufletului colectiv a neamului românesc

Ziua de 27 aprilie, declarată "Zi a Drapelului de stat în Republica Moldova" are o importanță incomensurabilă pentru stabilirea originii și identității cetățenilor Republicii stabiliți între Prut și Nistru. Acestei zile i-au fost dedicate un șir de ceremonii festive în majoritatea localităților, iar în școli și licee a fost organizată o oră specială dedicată Drapelului și simbolurilor naționale. Este evidentă implicarea și interesul administrațiilor publice locale față de aceste însemne statale, dar e esențială și atitudinea societății față de ele.

Sărbătoarea a constituit un prilej fericit pentru a stabili atitudinea tinerilor cetățeni ai Republicii Moldova cu privire la Ziua Drapelului, aceasta fiind și tema dialogului cu colegul meu de liceu Andrei.

- *Ce știi despre Ziua Drapelului?*

- A fost sărbătorită și anul trecut, după ce Parlamentul a decis în 2010 instituirea „Zilei Drapelului de Stat”! Neagoe Basarab spunea că „în luptă, toată oastea privește la steag. Și până stă steagul în luptă, acea luptă nu se cheamă biruită... Iar dacă cade steagul, toată oastea se risipește și nu se știu unul cu altul și încotro merg”.

- *Cât de importantă crezi că este celebrarea Zilei Drapelului?*

- Este importantă, deoarece „ne remarcăm/identificăm” cu ceea ce semnifică: etnie, popor, însemne ale neamului... Drapelul invocă originile românești, apartenența la cultura europeană, atașamentul față de idealurile libertății, democrației. Este simbolul ce reflectă o etapă crucială în destinul poporului român, simbolizând unitatea etno-culturală și națională a moldovenilor, valahilor, transilvănenilor, a românilor de pretutindeni. Celebrarea acestei zile este un omagiu adus trecutului glorios al poporului nostru.

- *În acest an au fost organizate diverse evenimente culturale dedicate acestei zile. La câte din ele ai participat și ce măsuri culturale ai mai propune*

pentru promovarea eficientă a acestei sărbători?

- Am purtat prin centrul Bălțiului un Tricolor imens, dar se putea organiza și un recital de cântec și poezie. Am fost surprins să descopăr că există foarte multe poezii dedicate și scrise despre Tricolor... E păcat să știm doar „Trei culori și-o singură iubire...”. Zău, m-aș fi angajat în acel recital, mai ales că poeziile sunt dedicate atât picilor, cât și maturilor, purtând un mesaj educativ plin de patriotism și dragoste de țară... O altă idee, zic eu, trăznică, ar fi fost ca fiecare să se reprezinte printr-un Tricolor: de la patiserie la desen, de la o ie până la un preș, de la artizanat profesionist până la o compoziție naivă ce ar conține doar trei flori în culorile Tricolorului!

- *La finele acestei discuții, aș vrea să aflu ce înseamnă pentru tine Tricolorul.*

- Eu asociez Tricolorul cu noțiunea de Patrie. Mă emoționez atunci când este arborat pentru țara mea și este simbolul ce mă face să mă simt mândru de neamul meu.

Diana DURNEA,

Liceul Teoretic "Mihai Eminescu" Bălți

Mica dansatoare

Fiecare dintre noi are un hobby sau o pasiune ce-l diferențiază de ceilalți. Chiar și tu ai una, nici nu mă îndoiesc. Pentru sora mea mai mică Christina, această pasiune este Dansul Sportiv. Când avea vârsta de patru ani, mama a condus-o la cercul de dans. Cei din familie se îndoiau că la acea vârstă o va pasiona. Dar uite că a fost altfel. A început cu dansurile cele mai simple: disco, polca, varu-varu. Acum știe să danseze vals, tango, quickstept, cha-cha-cha, sambo, rumba etc. Are peste 20 de medalii și premii. A participat la diferite concursuri din Republica Moldova, dar și în România, Ucraina etc. Se mândrește cu asta și exersează câteva ore pe zi ca să poată și mai mult, să ajungă cât mai departe.

Pentru mulți din noi dansurile prezintă o activitate ușoară, aproape în formă de joc. Dar dansul este o artă, care necesită măiestrie, simțul ritmului, coordonare și plasticitate. În ultimii ani, Republica Moldova progresa cu pași mari în „universul” dansului sportiv. Cele mai vestite colective sunt „Codreanca”, „Alexa”, „[Bravissimo](#)”, „Aelita”, „Fantezie”, „Debut”, „Paradiz”. Dansul sportiv a

Mica dansatoare,
cu partenerul

**Liga de Dans din Moldova
in frunte cu Presedintele
Sergiu Burduja**

prins rădăcini adânci și la noi în Bălți, fiind dezvoltat cu grijă pe parcursul mai multor ani de antrenorii autohtoni, unul dintre ei fiind Sergiu Burduja, la inițiativa căruia de mai bine de 10 ani activează Liga de Dans din Moldova (LDM). Liga a format numeroase colective, în care sunt primite persoanele de toate vârstele și categoriile, doritori de a cunoaște această artă. Aici vin copii de la vârsta cea mai fragedă care, după ani de muncă, devin „mici artiști ai dansului”. Pentru început părinții îi îndrumă pe această cale. Mai apoi, devenind mai experimentați, încep să se descurce și singuri.

O astfel de începătoare în lumea dansului este și sora Christina, care acum învață în clasa a III-a și nu percepe viața fără de dans. Au trecut șase ani de-atunci și am fost curios să afl:

- *Ce e dansul pentru tine?*

- Dansul pentru mine e sănătate, plăcere, distracție, momente de curaj și emoții. Sunt diferite genuri de dansuri, ce-mi oferă posibilitatea să-mi exprim sentimentele prin fiecare mișcare. Când

dansez, uit de toate problemele, de toate grijile. Înainte aveam o frică de parchet, dar cu timpul te obișnuiești și acum mă simt foarte bine. Îmi place ceea ce fac.

- *Dansatoarele, de obicei, își găsesc greu partenerul de dans, tu cum te descurci? Cum te împaci cu partenerul tău?*

- Pentru fete e mai greu în acest sens, deoarece au mai multă dorință de a dansa decât băieții. Am trecut prin perioade dificile la acest capitol, fiindcă unii băieți nu rezistă la regimul propus (râde). Acum, am un partener care dansează destul de bine și mă susține mereu.

- *Cum e concurența pe ringul de dans?*

- Noi suntem concurenți numai pe ringul de dans, dar după concurs suntem foarte buni prieteni.

- *Ai avut vreo situație extremă în concurs?*

- Au fost diverse cazuri. La o competiție, o pereche de dansatori m-a împins atât de tare încât am căzut jos, însă după concurs ambii au venit și și-au cerut iertare.

- *Cum este viața de “zi de zi” a „micului artist-”*

dansator”?

- E captivantă: antrenamente de câte 2-3 ore și de 3-4 ori pe săptămână, apoi - concursuri de dans de la ora 8.00 dimineața pînă la 22.00 seara. Dar zicală veche spune: „Pomul învățaturii e amar, dar rezultatul e dulce”... Nu poți câștiga în concursul de dans fără o pregătire bună, care presupune disciplină și muncă.

- *Rochiile, machiajul, coafura cine și le face?*

- Rochiile nu le cumpăr, pentru că nu le găsesc potrivite, le coase mama. Noi căutăm împreună țesătura, culoarea ei și o coasem conform mărimilor mele. Machiajul și coafura mi le fac singură. La început era mai complicat (dura două ore!!!), însă acum jumătate de oră îmi ajunge pentru tot, principalul e să ai inspirație (râde din nou).

- *Ce te-a învățat dansul? Ce experiență ai obținut în toți acești ani?*

- M-a învățat să fiu mai puternică. După fiecare cădere, nu numai la propriu, dar și la figurat, nu -mi pierd curajul să mă ridic cu capul sus, pentru că nu de fiecare dată câștig... Uneori greșesc, nu e totul cum am vrut să fie și încerc să fiu tare, să merg mai departe. Trebuie să muncești mult-mult dacă vrei rezultate, să nu stai pe loc. Zilnic să depui efort și străduință, deoarece nu-i important de câte ori ai căzut, ci cum ai reușit să te ridici după asta. Să nu-i crezi pe cei care spun că doar un număr mic de oameni iubesc această formă de artă. Dansul este iubit exact de atâția oameni de cât e nevoie și noi știm foarte bine de ce îl iubim.

Așa este sora mea mai mică Christina - „o mică artistă din lumea dansului”, pentru care această artă este o pasiune, dar și un mod de viață. Iar fraza sa preferată este: „doar dansând, simt cu adevărat că trăiesc!”

Sergiu CULIBABA,
Liceul teoretic
“Mihai Eminescu” Fălești

Cu formația sa de dans

Bucuria după victorie - Locul I

Sfera spiritului:

Paștele blajinilor, lanțul de viață ce nu se rupe niciodată

În zi de luni, după Săptămâna Luminată de după Paște, toată lumea de la noi ia calea cimitirului pentru a-și comemora răposatii, adică rudele cele mai apropiate, prietenii, care și-au încheiat pelerinajul lor pe acest pământ. Însuși anotimpul primăverii este un simbol caracteristic ce ne oferă senzația trecerii de la o stare la alta: în natură se naște viața, apoi vine maturitatea, iar mai pe urmă culoarea ruginie stăpânește totul în jur, după care toate roadele se desprind de la viață...

Mereu m-am tot întrebat de ce mă trag și eu spre acel loc de veșnică odihnă al buneilor și celorlalte rude, ca astăzi să realizez că privesc și trăiesc memoria specială dedicată lor, cu alți ochi... Nu numai cei ai pierderii, ai singurătății, ci și cu cei ai completării,

ai unirii realității lor cu cea a lui Dumnezeu și cu cea a altor suflete care au ajuns la Destinație. Îmi închipui, că este o dezlipire de cele trecătoare pentru a continua viața într-un spațiu deja pregătit, unde totul devine UNA în materie de armonie, de iubire, de splendoare. Mi se pare plecarea lor o completare a maturității, o completare a vieții!

De multe ori mă gândesc la cei dragi, care ne-au părăsit din punct de vedere fizic și mă frământă două lucruri: unde sunt acum și ce legătură există între ei și noi. Cred că la prima deja am răspuns; ei trăiesc din plinătatea pe care au reușit să o dăruiască încă de pe când erau printre noi, conștient sau mai puțin conștient. Ei sunt prezenți chiar dacă uneori cu dificultate acceptăm absența - prezența lor. Găsim mii de motive să spunem că mai trebuiau să trăiască, că erau prea tineri etc., de parcă am fi noi stăpâni pe viața lor și noi trebuie să dăm ștafeta plecării.

Trebuie să mărturisesc că între ei și noi rămâne o legătură, o punte de contact mai solidă sau mai puțin, în funcție de relația pe care am construit-o când erau încă pe pământ. Deci, ei constituie o prelungire și pentru noi, lasă o urmă în noi din ceea ce au fost și continuă să fie. Chiar dacă printre ei se află și cei mici și adolescenți și tineri, nu contează vârsta, ci cum au știut și au reușit să conlucreze cu harul Său în momentele dificile pe care le-au avut de înfruntat!

Mă uitam la Paștele Blajinilor cum miile de bălțeni își vizitau neamurile, puneau o floare,

aprindeau lumânări, rosteau rugăciuni, vărsau lacrimi de durere: gesturi pline de afecțiune ce pentru noi au un sens imens! Ne fac să-i menținem vii în interiorul nostru. Realitatea este că am legat cu ei o comuniune ce continuă de-a lungul anilor, indiferent de timp și spațiu. Ei trăiesc și vor trăi în noi atâta vreme cât noi le acordăm timp și spațiu. Atât timp cât lăsăm lor acel loc rezervat și nu-l ocupăm cu altceva. Menținem un dialog deschis între noi și ei, dialog care se bazează pe cunoașterea personalității lor, a sentimentelor profunde față de valorile vieții, a dorințelor lor față de noi și de lumea care ne înconjoară. Îi simțim aproape pentru că dialogăm incontinuu cu ei... Știm să-i ascultăm când dăm spațiu glasului lor. Această comuniune este lanțul ce ne leagă de realitatea lor și ne ajută să-i simțim vii, aproape de noi, părtași la cele trăite și la ce ni se întâmplă. Ei rămân vii în noi atâta timp, cât noi le permitem: niciodată nu se despart de noi dacă nu-i îndepărtăm și nu-i uităm. Lanțul de viață nu se rupe odată cu plecarea lor din această lume! Iar sentimentele de recunoștință, de iubire profundă și sinceră pe care le-am instaurat, ne conduc zilnic să-i recunoaștem, să-i ținem vii în noi în acea sferă a spiritului, unde se contopesc și se unesc toate sufletele de Paștele Blajinilor!

Ioana POPA,

Liceul teoretic "Mihai Eminescu", Bălți

Fiecare haină second - hand are propria istorie

Temperaturile caniculare ne provoacă mari dureri de cap, așa că mulți dintre locuitorii orașului Bălți au ales să facă o tură prin second - hand-uri, pentru a-și „reîmprospăta” garderoba

După o scurtă plimbare, putem lesne observa că e vorba de magazine ce se bucură de popularitate în rândul cetățenilor municipiului Bălți. Mulți dintre ei preferă piața second - hand celei de haine noi. Argumentele au fost dintre cele mai diverse, începând cu: „sunt mai ieftine” și terminând cu: „sunt ceva mai deosebite decât cele din Piața Centrală de haine”. De asemenea, mulți dintre cumpărători au spus că sunt mulțumiți și de calitatea și de prețul lucrurilor, deși au fost persoane care s-au plâns că prețurile sunt prea mari pentru „statutul locului de unde sunt procurate”.

Am perseverat și am aflat și alte opinii, la același subiect. Galina, o tânără în vârstă de 19 ani, spune: ”Deși îmi procur unele haine de la second - hand, nu cred ca asta m-ar facea să mă simt inferioară celorlalți, deoarece deseori aici poți găsi lucruri bune, la un preț avantajos. Mai mult, nu cred că bursa pe care o am mi-ar permite să mă îmbrac în magazinele din oraș”. Angela, în vârstă de 26 de ani, explică la rândul ei: ”Îmi procur haine de aici deoarece îmi pot găsi și modelul convenabil și prețul avantajos. De asemenea, pot să vă spun că am călătorit mult peste hotare și am observat că oamenii de acolo nu pun atât de mult accent pe haine, pe când la noi haina face

omul”.

Mergând pe firul conversațiilor, m-am gândit că fiecare haină second - hand are o istorie a sa, a avut un stăpân, și o dată ce ajunge la noi, ea își continuă predestinarea de a modela într-o măsură oarecare caracterul omului care o va purta. Haina din magazine, la rândul ei, este ca o coală albă, unde îți poți înscrie propria istorie. De aceea, fiecare persoană are libertatea de a-și alege haina și de a opta, astfel, pentru continuitate sau un nou început...

Irina BURCOVSCHI,

*Studentă Universitatea de Stat “Alec Russo”
din Bălți*

